

tiam ad Sabaudiaë fines Genevam usque, ac postea præcipuam Germaniæ partem, suscepta, & Academijs illustrioribus perlustratis, ac familiaritatis fenestra apud multos præstantes viros sibi referata; Virtute & doctrina instructus, moribus elegantissimis ornatus, rerum usu & experientia mediocri pollens, ad suos Hamburgam redijt. In quo itineris curriculo, etsi modo loca Calviniana lue infecta, modo alia Papisticis superstitionibus dedita accederet, tamen ita sese comparavit, ut nunquã vel superstitione, vel callida simulatione, impietatem istorum hominum approbare videretur. Iam tum enim sacris erat edoctus literis, utrum vis faceret, se tenebrarum operibus communicaturum, & conscientiam labe hypocriseos contaminaturum. Quapropter præcipuo isto & communi omnium peregrinationum fine & usu contentus, Varios variorum hominum mores diligenter notavit: Rerum publicarum multarum & clarissimarum formas vidit: Ecclesiarũ ritus accuratè observavit & cognovit: non quidem quod probaret omnia: sed ut de illis interrogatus, referre aliquando posset: quemadmodum illum rerum alibi visarum jucunda simul & prudenti commemoratione, aures nostras sæpè integras horas detinuisse, nunc non sine vehementi desiderio recordamur.

Neq; vero quenquam esse mihi persuadeo, qui peregrinationibus tantum operam dandam esse censeat ijs, qui ad Reipublicæ aliquando regendæ curam se totos conformant. Etenim cum de rebus politicis sacræ quoq; literæ doceant, & doctorem Ecclesiæ nonnunquam de earum dignitate & usu differere, ac vitia turbantia ordinem politicum & civilem societatem, pro concione taxare oporteat: certè aliquo rerum usu, & civilium negotiorum cognitione (quæ sæpè ex peregrinationibus rectius, quam li-